

Sygn. akt II K 193/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Małgorzata Kwasigroch

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16.09.2015 r., 18.11.2015 r., 18.11.2015 r., 23.12.2015 r., 13.01.2016 r.

sprawy:

A. Z. (1), syna J. i M. z domu C., urodzonej w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w dokładnie nie ustalonym miejscu i czasie, nie później niż 23 listopada 2001 roku, w celu użycia za autentyczne podrobił podpisy I. Z. na następujących dokumentach dotyczących zawartej w (...) im (...) z siedzibą w G. tj. umowie pożyczki na zakup towarów nr (...), wniosku o pożyczkę do umowy pożyczki na zakup towarów nr (...), deklaracji członkowskiej nr (...) oraz deklaracji przystąpienia w poczet (...) Stowarzyszenia (...)

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk

II. w dokładnie nie ustalonym miejscu i czasie, nie później niż w dniu 12 września 2002 roku, w celu użycia za autentyczne podrobił podpisy I. Z. na następujących dokumentach dotyczących zawartej w (...) im (...) z siedzibą w G. tj. prośbę o negocjację pożyczki nr (...) oraz umowie pożyczki na zakup towarów nr 1R/ (...)

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk

I. oskarżonego A. Z. (1) uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, z których każdy stanowi występki z art. 270 § 1 kk i uznając, że powyższe czyny zostały popełnione w ramach jednego ciągu przestępstw, za popełnienie przedmiotowych czynów przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na podstawie art. 270 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk - wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na mocy art. 44 § 2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr i/646/11 karta 77 akt sprawy pod pozycją nr 11-17;

IV. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów sądowych oraz w całości pozostałe koszty sądowe.

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 14 marca 2000 r. do końca 2003 r. M. H., w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) w G., współpracował ze (...) im. (...) jako agent pośredniczący w zawieraniu umów pożyczkowych. Jego pośrednictwo polegało na tym, że przyjmował wnioski od klienta, kompletował dokumentację oraz weryfikował przedkładane przez pożyczkobiorcę dokumenty. W wyniku przeprowadzonej ze strony (...) im. (...) kontroli umów będących wynikiem tej współpracy, zakwestionowano wiarygodność szeregu z tychże umów pożyczkowych, stwierdzając m.in. prawdopodobną niezgodność podpisów bądź inne wątpliwości. W związku z tym skierowano do Prokuratury Rejonowej G. – O. w G. zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa w zakresie zakwestionowanych umów.

Jedną z kwestionowanych umów pożyczkowych była umowa pożyczki na zakup towarów nr (...) z dnia 23 listopada 2001 r. oraz umowa renegotjacji pożyczki na zakup towarów nr 1R/ (...) z dnia 12 września 2002 r.

W treści umowy nr (...) z dnia 23 listopada 2001 r. jako pożyczkobiorcę wskazano I. Z., zaś przedmiotem umowy była pożyczka na zakup towarów - okien, której kwotę ustalono łącznie na 5.654,00 zł. Pod treścią umowy swoje podpisy złożyły w imieniu (...) im. (...) O. oraz R. K. jako pożyczkodawca, M. H. jako agent pożyczkodawcy, z kolei w miejscu pożyczkobiorcy widniał podpis o treści (...), który został jednak złożony przez A. Z. (2). Wraz z umową doszło do sporządzenia innych dokumentów, tj. wniosku o pożyczkę do umowy pożyczki na zakup towarów nr (...), deklaracji członkowskiej nr (...) oraz deklaracji przystąpienia w poczet (...) Stowarzyszenia (...). Na każdym z wymienionych dokumentów widniał podpis (...), który został jednak nakreślony przez A. Z. (1).

Następnie, nie później jednak niż w dniu 12 września 2002 r., sporządzona została umowa renegotjacji pożyczki nr (...) z dnia 12 września 2002 r., na której ponownie jako pożyczkobiorca widniała I. Z., pod treścią umowy swoje podpisy złożyły w imieniu (...) im. (...) C. oraz R. K. jako pożyczkodawca, M. H. jako agent pożyczkodawcy, z kolei w miejscu pożyczkobiorcy widniał podpis o treści (...), który został jednak złożony przez A. Z. (2). W załączeniu do przedmiotowej umowy sporządzony został nadto wniosek o renegotjację umowy pożyczki nr (...), na którym także widniał podpis (...), który został jednak nakreślony przez A. Z. (1).

/Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. Z. (1) k. 252,449; zeznania świadka A. P., k. 234,457; zeznania świadka M. H., k. 308 – 309, 457 – 458; zeznania świadka H. R. k. 311 – 312, 458; oryginał dokumentacji pożyczki nr (...) k. 75, pisemna opinia biegłego k. 57-74; pisemna i ustna opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego k. 323-340, 487/

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. oskarżył W. Z. o to, że :

III. w dokładnie nie ustalonym miejscu i czasie, nie później niż 23 listopada 2001 roku, w celu użycia za autentyczne podrobił podpisy I. Z. na następujących dokumentach dotyczących zawartej w (...) im (...) z siedzibą w G. tj. umowie pożyczki na zakup towarów nr (...), wniosku o pożyczkę do umowy pożyczki na zakup towarów nr (...), deklaracji członkowskiej nr (...) oraz deklaracji przystąpienia w poczet (...) Stowarzyszenia (...)

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk

IV. w dokładnie nie ustalonym miejscu i czasie, nie później niż w dniu 12 września 2002 roku, w celu użycia za autentyczne podrobił podpisy I. Z. na następujących dokumentach dotyczących zawartej w (...) im (...) z siedzibą w G. tj. prośbę o negocjację pożyczki nr (...) oraz umowie pożyczki na zakup towarów nr 1R/ (...)

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk

/Akt oskarżenia k. 352-355/

Oskarżony A. Z. (1) jest rozwiedziony, posiada trójkę pełnoletnich dzieci. Posiada wykształcenie średnie, nie posiada wyuczonego zawodu. W trakcie postępowania odbywał karę pozbawienia wolności w innej sprawie, nie posiada innych stałych źródeł dochodu ani majątku. Stan zdrowia oskarżonego jest dobry, był leczony psychiatrycznie, nie był leczony odwykowo, nie deklaruje uzależnień.

Oskarżony był dotychczas karany trzykrotnie, w tym dwukrotnie z art. 286 § 1 kk i jednokrotnie z art. 178a § 1kk na kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności i grzywny.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 398; dane o karalności k. 389-391, odpisy wyroków k. 48, 49, 55 – 56/

Z uwagi na pojawienie się w toku postępowania wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego A. Z. (1), zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W wydanej pisemnej opinii sądowno – psychiatrycznej biegli zgodnie stwierdzili, A. Z. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Z wywiadu występowanie skarg o charakterze nerwicowo – depresyjnym oraz okres nadużywania alkoholu. W odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tak więc nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk.

/Dowód: opinia sądowno – psychiatryczna, k. 410-412/

Oskarżony A. Z. (1), podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Przesłuchiwany na rozprawie przyznał się do zarzucanego mu czynu i ponownie odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. Z. (1) k. 252, 449/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne uznanie, że oskarżony A. Z. (1) dopuścił się popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, aczkolwiek konieczne było nieznaczne dokonanie uzupełnienia ich kwalifikacji prawnej.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd opierał się zarówno na dowodach w postaci zeznań świadków, wyjaśnieniach oskarżonego, w tym zakresie w jakim ostatecznie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, jak i na dowodach w postaci dokumentów, które zdaniem Sądu wzajemnie się uzupełniały i pozwoliły na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych.

Jeżeli chodzi o dowody dokumentarne, Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby i ich autentyczność (oczywiście poza dowodami rzeczowymi w postaci umów pożyczki i renegecji pożyczki oraz związanej z nimi dokumentacji, które w ocenie Sądu zostały podrobione) nie budzi wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Niezwykle istotną dla rozstrzygnięcia sprawy była opinia biegłego z zakresu grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów, w której to biegły w sposób jednoznaczny i zdecydowany wskazał, iż to jedna i ta sama osoba nakreśliła zakwestionowane czytelne podpisy (...) na każdym z opisanych w I i II punkcie aktu oskarżenia dokumentów, a osobą tą był A. Z. (1). Ustnie uzupełniając wydaną opinię, biegły nadmienił, iż do badań przedłożono obszerny materiał bezwplywowy A. Z. (1), odzwierciedlający jego rzeczywiste nawyki graficzne i te rękopisy pozwoliły na

przeprowadzenie badań w pełnym zakresie i kategorię wnioskowanie. Mając na uwadze, iż opinia ta jest jasna i logiczna, w szczególności po ustnym uzupełnieniu tejże opinii - także zupełna, przy dodatkowym uwzględnieniu, że została sporządzona przez osobę posiadającą wymaganą wiedzę specjalną, należało uwzględnić zawarte w niej wnioski i ustalenia w kwestii wskazania osoby, która nakreśliła na kwestionowanych dokumentach podpis I. Z.. W konsekwencji wnioski biegłego zostały przez Sąd uwzględnione i miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Na marginesie dodać należy, iż w sprawie sporządzono jeszcze jedną opinię grafologiczną, której wnioski pokrywają się co do zasady z wnioskami opinii biegłego B. M., sporządzoną w czasie późniejszym. Z uwagi jednak na mniej obszerny materiał porównawczy dostępny na potrzeby opinii wcześniejszej Sąd oparł się w przeważającym zakresie na opinii późniejszej, jakkolwiek nie istnieją podstawy do kwestionowania wniosków żadnej z nich.

Jeżeli natomiast chodzi o osobowe źródła dowodowe to miały one jedynie pomocnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, i były to zeznania świadków A. P. i H. R., a więc pracowników (...) im. (...) oraz M. H., a więc osoby, która pośredniczyła w zawarciu kwestionowanych umów. W ocenie Sądu zeznania tych świadków należało wprawdzie uznać za wiarygodne, gdyż były one spójnie, wzajemnie się uzupełniały a nadto korespondowały z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, jednak nie dotyczyły one bezpośrednio przedmiotu postępowania. Pracownicy (...) im. (...) opisali bowiem jedynie ogólne okoliczności ujawnienia nieprawidłowości dotyczących umów, w tym o nr (...) oraz 1R/ (...) oraz zasady współpracy z M. H.. Ten z kolei potwierdził okoliczność, iż pośredniczył w zawarciu tych umów, jednak nie pamiętał szczegółowo okoliczności ich sporządzania, nie potrafił wskazać kto faktycznie złożył na nich podpisy. W efekcie Sąd oparł się na zeznaniach tych świadków, w zakresie w jakim miały one znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, w pozostałym zakresie opierając się na dowodach obiektywnych, w tym w szczególności na opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego.

Sąd, dokonując ustaleń faktycznych, wobec konsekwentnej odmowy składania wyjaśnień przez oskarżonego A. Z. (1) nie mógł się oprzeć na ich treści w odniesieniu do przebiegu zdarzeń prowadzących do podrobienia kwestionowanych dokumentów. Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego są natomiast wiarygodne w takim zakresie, w jakim przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, bowiem ta okoliczna współgra z innymi dowodami. W pozostałej części, tj. tej w której oskarżony początkowo zaprzeczył popełnieniu przez siebie zarzucanego mu czynu, wyjaśnienia oskarżonego stoją w sprzeczności z innymi dowodami, przede wszystkim z opinią biegłego, a przez to zdaniem Sądu należało je uznać za niewiarygodne. W ocenie Sądu taka a nie inna treść wyjaśnień oskarżonego stanowiła przejaw przyjętej wówczas przez niego linii obrony, mającej na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za czyny zarzucane oskarżonemu w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu, w świetle całokształtu zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, w tym także przyznania się oskarżonego, fakt popełnienia przez oskarżonego A. Z. (1) przypisanych mu w sentencji wyroku czynów nie budzi wątpliwości.

W ocenie Sądu nie budzi również wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu A. Z. (1) winy w zakresie przypisanego mu czynu. Wprawdzie w toku postępowania ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego, niemniej jednak z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że A. Z. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo, a sprawność intelektualna oskarżonego kształtuje się w granicach normy i jest dostateczna do przewidywania skutków działań, które są przedmiotem niniejszego postępowania. W odniesieniu do zarzucanego mu czynu A. Z. (1) nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem, tak więc nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk. Zdaniem Sądu brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wniosków przedmiotowej opinii. Została ona sporządzona przez osoby dysponujące wymaganą wiedzą specjalną, jest jasna, jednoznaczna, logiczna i należyte uzasadniona, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron, w tym oskarżonego i jego obrońcę.

W konsekwencji należy uznać, że oskarżony jako osoba w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter

przedmiotowego czynu, który stanowi powszechnie popełniane przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, wskazuje na to, iż oskarżony bez wątplenia zdawał sobie także sprawę z jego karalności. W ocenie Sądu oskarżony A. Z. (1) działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, albowiem chciał podrobić opisane wyżej dokumenty, w ten sposób że podrobił na nich podpis I. Z..

Sąd co do zasady podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynów popełnionych przez oskarżonego, które należało zakwalifikować jako występki z art. 270 § 1 kk. Oskarżony A. Z. (1) w celu użycia za autentyczny podrobił bowiem dokumenty w postaci : umowy pożyczki na zakup towarów nr (...), wniosku o pożyczkę do umowy pożyczki na zakup towarów nr (...), deklaracji członkowskiej nr (...) oraz deklaracji przystąpienia w poczet (...) Stowarzyszenia (...) a także prośbę o negocjację pożyczki nr (...) oraz umowę pożyczki na zakup towarów nr 1R/ (...). W ocenie Sądu ze wskazanych wyżej względów nie ulega najmniejszym wątpliwościom, że po pierwsze przedmiotowe dokumenty były podrobione, tj. nie zostały podpisane przez osobę widniejącą w jego treści jako pożyczkobiorca, a po drugie oskarżony działał z zamiarem użycia go jako autentyczny i sfinalizowania umowy pożyczki oraz jej renegotjacji. Sąd dostrzegł jednak konieczność uzupełnienia kwalifikacji prawnej o art. 91 § 1 kk, uznając iż oskarżony działał w ramach jednego ciągu przestępstw. Przede wszystkim wskazać należy, iż w sprawie zachodzi tożsamość kwalifikacji prawnej obydwu czynów przypisanych oskarżonemu. Oskarżony dopuścił się popełnienia przedmiotowych czynów nie działając wprawdzie w krótkich odstępach czasu, jednak czyny te zostały popełnione przez niego w taki sam sposób, przy wykorzystaniu tej samej techniki i były związane z tą samą umową. W konsekwencji spełnione zostały wszystkie przesłanki do potraktowania przedmiotowych czynów jako ciągu przestępstw.

W kwestiach dotyczących wymiaru kary przede wszystkim wskazać należy, iż wobec wejścia z dniem 01 lipca 2015 r. w życie przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) i w związku z tym znacznych zmian stanu prawnego konieczne było rozważenie zastosowania w niniejszej sprawie art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Zdaniem Sądu należy uznać, że o ile sam przepis art. 270 § 1 kk nie uległ zmianie, o tyle zmiany innych przepisów mających wpływ na treść rozstrzygnięcia co do kary w niniejszej sprawie i porównanie brzmień tych przepisów w dacie popełnienia czynów przez oskarżonego oraz w dacie orzekania prowadzą do wniosku, iż stan prawny w chwili orzekania w niniejszej sprawie jest dla oskarżonego mniej korzystny od stanu prawnego obowiązującego w czasie popełnienia przez niego omawianych wyżej przestępstw, w związku z czym Sąd zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów, tj. przed dniem 01 lipca 2015 r. Względniejsze dla oskarżonego pozostają przede wszystkim obowiązujące w dacie popełnienia czynów regulacje dotyczące zawieszenia wykonania kary, bowiem od dnia 01 lipca 2015 r. możliwe jest zgodnie z treścią art. 69 § 1 kk zawieszenie wykonania jedynie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nie przekraczającym roku, podczas gdy wcześniej obowiązujące przepisy dopuszczały zawieszenie kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat (a także kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna), a ponadto w obecnie obowiązującym stanie prawnym możliwe jest warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności jedynie wobec sprawy, który w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności (oskarżony warunku tego nie spełnia), zaś przepisy obowiązujące przed dniem 01 lipca 2015 r. warunku takiego nie przewidywały. Z tej przyczyny należało uznać, iż konieczne było uwzględnienie w niniejszej sprawie stanu prawnego obowiązującego w dacie popełnienia przestępstwa, tj. w kształcie obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r.

Uznając oskarżonego A. Z. (1) za winnego popełnienia opisanego wyżej czynu Sąd wymierzył mu za ten czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara w takiej wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Okolicznością obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary wymierzonej za czyn przypisany oskarżonemu jest przede wszystkim uprzednia karalność oskarżonego. Z kolei jako okoliczność łagodzącą należy uznać stosunkowo niską szkodliwość społeczną jego czynu oraz to, iż oskarżony ostatecznie przyznał się do jego popełnienia.

Należy zaznaczyć, że Sąd za przypisane oskarżonemu przestępstwo mógł wymierzyć grzywnę, karę ograniczenia wolności albo karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Zdaniem Sądu z uwagi na wskazane wyżej okoliczności obciążające brak było podstaw do orzeczenia kary grzywny lub kary ograniczenia wolności, albowiem brak podstaw do uznania, aby mogły one spełnić stojące przed karą cele. Waga okoliczności obciążających zdaniem Sądu przesądza również o tym, że kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze, daleka od maksymalnej kary, jaką mógł wymierzyć Sąd za przypisane oskarżonemu przestępstwo, i zdecydowanie bliższa dolnej granicy możliwej do wymierzenia kary, nie może być uznana za nadmiernie surową i nieadekwatną do charakteru popełnionego przez oskarżonego czynu i stopnia jego winy.

Analizując przesłanki określone w art. 69 § 1 i 2 kk, w kształcie obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r., Sąd doszedł do wniosku, iż dotychczasowy tryb życia oskarżonego pozwala na zastosowanie wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary nie zniweczy osiągnięcia stojących przed tą karą celów, a w szczególności zapobiegnięcia powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Nadmienić należy, iż prognoza kryminologiczna względem osoby A. Z. (1) jest zdaniem Sądu pozytywna, albowiem za wyjątkiem zdarzenia rozpatrywanego w niniejszym postępowaniu nie wchodził on w konflikt z prawem od 2006 r., kiedy to orzeczono względem niego karę ograniczenia wolności. W tej sytuacji nie ma podstaw do orzekania bezwzględnej kary pozbawienia wolności, albowiem w świetle zachowania oskarżonego w rozpatrywanym okresie brak jakichkolwiek podstaw do uznania, aby kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie mogła spełnić stojących przed nią celów. W związku z tym Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata. W ocenie Sądu okres ten, zbliżony do maksymalnego jego wymiaru, będzie wystarczający dla dokonania kontroli zachowania oskarżonego, zwłaszcza pod kątem tego, czy nie naruszy on ponownie porządku prawnego.

Na podstawie art. 44 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego A. Z. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci dokumentów, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/646/11 pod pozycją 11-17, znajdującym się na karcie 77 akt sprawy. Niewątpliwie bowiem są to przedmioty, które służyły do popełnienia przestępstwa, a tym samym należało zastosować wobec niego instytucję przepadku.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. W tym zakresie Sąd, wobec skazania oskarżonego, zasądził od oskarżonego A. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120,00 zł tytułem opłaty (wysokość opłaty wynika z treści art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych) oraz obciążył go w całości pozostałymi kosztami sądowymi. W ocenie Sądu brak było podstaw do zwolnienia oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów sądowych.